

Sedan jag lämnat bergens yttersta uddar bakom mig kom jag ned på alldeles jämn mark av salthaltig lera, dock knott-
rig av åsar och valkar om högst 2 m höjd. Till höger syntes
rader av bjärt tegelröda kullar. Öknen sträcker sig i det oänd-
liga åt SV, och icke heller i NO skymmes dess horisont av
några berg. Det är som en vik av ett gammalt hav. Kame-
lerna (de vilda) förirra sig aldrig hit, deras stora stråkväg
undviker denna hemska ökenrakt.

Sedan jag gått till fots i fem timmar, inväntade jag kara-
vanen. Terrängen blev sedan värre än någon sandöken. Det
var samma 'jardangs' eller leråsar vi kände från Lop-öknen,
men här voro de ända till 6 m höga och 10 m breda. De ligga
utdragna i norr och söder och i tallösa rader. Funnos icke här
och var små avbrott av luckor, vore terrängen absolut ofram-
kommelig, ty deras sidor äro vertikala. Vi måste gå halva eller
hela kilometer mellan dem innan nästa avbrott tillåter oss att
vinna ett par tiotal meter i vår riktning. Intet tålamod för-
slår — man kan bli förtvivlad i dylik terräng.

Äntligen lyckades det mig dock att lotsa oss ut ur denna
tidsödande labyrint..."

Där vi den gången korsade den gamla Lop-nor-bäd-
dens nordöstra snibb bestod marken av jardangåsar,
icke av salt-"schor" såsom i den trakt där Hörner och
Chen trettio år senare korsade bädden. Sannolikt sträc-
ker sig jardangviken icke längre åt nordöst än att man
lätt skulle kunna kringgå den med bilar.

Efter slutförd orientering vid ändpunkten för vår
andra framstöt i Lop-depressionen vände vi tillbaka i
vårt eget spår förbi de gulröda mesornas rad till läger
n:r 135. Någon verklig anknytning till Altmisch-
bulak hade vi icke vunnit, men så mycket hade vi sett,
att de fjorton mil som fattades i vår bilrekognoscering